

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXX POLUMJESEČNIK BROJ 22
15. STUDENI
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

Novi savez u Poslanici Hebrejima	727
Posrednik Boljeg Testamenta	731
Podsvećenici Sada Ulaze u Svetinje	733
Inauguracija Saveza Zakona Predočavala Ustanovu Novog Saveza	734
„Bjesnilo Zablude”	736
„Jedan Posrednik” – „Čovjek Krist Isus”	737
Snaga Volje – Samokontrola	740
„Razvijanje Snage Volje	740
Autobiografija Sv. Pavla	741
Tri Dokaza Sv. Pavla	742
Točke Otkupnine Koje Treba Zapamtiti	743

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

NOVI SAVEZ U POSLANICI HEBREJIMA

AKO Novi savez, ni u kojem smislu te riječi, ne pripada Crkvi – to jest, ako mi nismo pod Novim savezom, ako on pripada samo Izraelu, a preko Izraela i svijetu, zašto Apostol ima toliko toga reći o tome u Poslanici Hebrejima?

Da bismo shvatili potrebu za Poslanicom Hebrejima, moramo mentalno zauzeti svoj stav unatrag u apostolskim danima i staviti se u poziciju kao da tamo živimo pod tim uvjetima. Razmišljajući o stvarima s ovog suosjećajnog stajališta, odgovor na ovo pitanje je vrlo jednostavan, vrlo jasan. Prva Crkva sedam godina nakon Gospodinova krštenja, tri i pol godine nakon njegova križa, bila je sastavljena isključivo od Židova. Sve do kraja izraelskih obećanih „sedamdeset tjedana” posebne naklonosti poruka evanđelja uopće nije mogla izaći izvan te nacije. Sjećamo se da je Kornelije, čovjek pravedan, koji je uvijek molio i davao mnogo milostinje, bio prvi primljen od pogana. U njegovom slučaju sjećamo se kako je bilo potrebno da Bog posebno pripremi svetog Petra za tako značajnu promjenu u božanskoj metodi postupanja.

Sjećamo se da je godinama nakon toga, pitanje primanja pogana i blagovanja s njima, ili u bilo kojem smislu riječi njihovo priznavanje ravnopravnosti sa Židovima, bilo ono što je uzrokovalo stalne uznemirenosti u Crkvi i među najistaknutijim apostolima toga vremena. Godinama nakon što je Kornelije primio Duha Svetoga, učitelji iz Jeruzalema otišli su u Antiohiju i otkrili da su tamo pogani primljeni na ravnopravnoj osnovi sa Židovima u Crkvi Kristovoj, a da ni u kojem smislu te riječi nisu pristali na Mojsija i Savez zakona. Bili su šokirani i izrazili su se tako čvrsto da je Antiohijska crkva poslala Pavla i Barnabu s drugima u Jeruzalem kako bi se mogla održati puna konferencija o tom pitanju. Vođeni Svetim Duhom, apostoli su došli do ispravnih zaključaka, ali čak je i Petar bio toliko malo sukladan s tim zaključcima da godinama nakon toga nalazimo kako ga sv. Pavao prekora zbog lažiranja i odbijanja jesti s braćom iz pogana kad su braća iz Židova bila u društvu – kroz poštivanje Saveza zakona, za koji su nekako svi Židovi smatrali da ga moraju priznati i potpisati. Čini se da je sveti Pavao bio jedan od apostola koji su se rano usredotočili na ovu temu.

Nalazimo da ovo židovsko učenje nije bilo u usponu samo u Palestini, nego da je njegov utjecaj u znatnoj mjeri utjecao na pogane. Poslanica svetog Pavla Galaćanima, na primjer, pokazuje nam koliko je njih, pogana po rođenju, bilo zavedeno da vjeruju da bez obzira na blagoslove koje mogu uživati kroz Krista i izvorni Abrahamski savez, moraju također postati podložni Savezu zakona. Imajte na umu da je

apostolova poslanica Galaćanima gotovo isključivo posvećena ovoj temi, i zapamtite da Galaćani nisu bili Hebreji, ili, barem, većina njih nisu bili. U toj je poslanici smatrao potrebnim pokazati da ima jednak autoritet s ostalim apostolima kao učitelj – kako bi Galaćani mogli znati da je on jednako kvalificiran kao i ostali, te da je potpuno ovlašten poučavati ih u pogledu njihove obveze; da je njegova riječ mjerodavna; da pogani nisu bili pod Savezom zakona, već pod Savezom milosti – izvornim Abrahamskim savezom. On pripovijeda da nije dobio pouku niti poznavanje evanđelja od apostola u Jeruzalemu, nego da je, što se toga tiče, on pod Gospodinovom providnošću bio njihov učitelj, a ne oni njemu. – Gal . 2:1-14.

Zapazite pažljivo apostolov poziv u Galaćanima III, „O nerazumni Galaćani, tko vas je začarao da se ne pokoravate Istini, pred čijim je očima [razumijevanja] Isus Krist bio očito prikazan, razapet među vama? To bi jedino moglo Od vas doznajem: Jeste li Duh primili djelima Zakona ili propovijedanjem vjere?” itd. Cijeli njegov argument u ovom poglavlju je da pokaže da Savez zakona nikada nije bio nad niti obvezujući za pogane, već samo za Židove. On također pokazuje da je Savez zakona, umjesto da daje prednost Židovima, osudio ih, tako da je Židova trebalo posebno otkupiti od prokletstva ili kazne tog Saveza zakona, smrću našeg Gospodina razapinjanjem na križ. Kroz ovo poglavlje sveti Pavao suprotstavlja Savez zakona, od kojeg su se Židovi željeli osloboditi, s izvornim Abrahamskim savezom, koji je imao samo slobodnu djecu. On pokazuje da su pogani primljeni pod ovaj Abrahamski savez milosti (naklonosti), čiji se blagoslovi dodjeljuju na temelju vjere, a ne na temelju djela, kao što je pod Savezom zakona.

Sveti Pavao dalje pokazuje da je Savez zakona imao Mojsija za posrednika, jer je taj Savez stavio obvezujuće obveze poslušnosti Zakonu na sve koji su bili pod njim. Ali, smatra Apostol, izvorni Savez sklopljen s Abrahamom nije bio takav. Nije nametao nikakve obvezujuće obveze, pa stoga nije trebao posrednika i nije imao posrednika. „Posrednik nije posrednik jednoga, ali Bog je jedan.” (Gal. 3:20.) To jest, posrednik nije neophodan za Savez u kojem je vezana samo jedna osoba. U slučaju Abrahamskog saveza to je tako: Bog je jedna osoba vezana tim Savezom; stoga nema potrebe za posrednikom za taj Ugovor koji bi se pobrinuo za vjerno izvršenje ugovora. Međutim, kako nije bilo posrednika koji bi jamčio ugovor ili Savez na Božjoj strani, on je dao Abrahamu i svima koji su bili njegove vjere, najbolje moguće jamstvo da Bog nije sklopio Savez olako, na beznačajan način ili nepromišljeno ; jer, uz obećanje svoje Riječi, Bog je dao svoju zakletvu – da je Savez

siguran, siguran, da ne može propasti. To je bilo ono što je dalo Izraelu tako veliku nadu u tom zakletvom vezanom savezu.

Apostol dalje pokazuje da je Savez zakona učinio dobru uslugu Židovima jer ih je pripremio i doveo Kristu, velikom Učitelju; da slušajući njegovu poruku, njegov poziv, mogu ispoljavati poslušnu vjeru, žrtvujuću vjeru, i, kršteni u Krista, obući se u Krista – postati udovi njegova Tijela. Svi takvi, Židovi i pogani, robovi ili slobodni, muškarci ili žene, bili bi članovi jednog Tijela, kojemu je Krist Isus Glava. Ovo poglavlje završava onom snažnom izjavom, „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici prema obećanju” – Savezu sklopljenom s Abrahamom.

Sav ovaj argument trebao je pokazati Galaćanima da, toliko daleko od toga da moraju biti podvrgnuti Savezu zakona, oni nemaju nikakvu potrebu za njim, a oni koji su bili pod njim morali su izaći ispod njega, kako bi mogli vjerom da prihvate Krista kao svoga Otkupitelja i Opravdatelja i vjerom posvete svoje živote na smrt, kako bi Bogu bili prihvatljivi kao udovi Tijela Kristova.

Četvrto poglavlje Poslanice Galaćanima nastavlja argumentaciju, opravdanje protiv pogreške želje da se podvrgnemo Savezu zakona, sve dok, sa suzama u svom peru, apostol ne napiše: „Djeco moja, koju opet u mukama rađam da Krist bude oblikovan u tebi, želim biti prisutan s tobom sada, i promijeniti svoj glas (u jedan strog), jer sumnjam u tebe. Reci mi, vi koji želite biti pod Zakonom (Savezom), učinite ne čuješ Zakon?” Zar ne shvaćate njegovo ropstvo, njegove nemoguće zahtjeve? „Evo, ja, Pavao, kažem vam da ako se obrežete, Krist vam neće koristiti ništa. Jer ponovno svjedočim svakom čovjeku koji je obrezan [svakom Židovu] da je dužan vršiti sav Zakon. Krist je postao bez učinka za vas, tko god da ste (vjerujući da ste) opravdani Zakonom (Savezom); otpali ste od milosti.” – Gal. 4:19-21; 5:2-4.

Rekli smo možda dovoljno da dokažemo da je pitanje Saveza zakona bilo goruće pitanje u ranoj Crkvi, ne samo kod Hebreja, već i kod pogana. Činilo se nemogućim, osobito za one prve, naučiti da Savez zakona, nakon što je bio na snazi, sa svim prekrasnim elementima židovskog vremena, njegovim zakonima, njegovim žrtvama, itd. – da on, nakon svega, nije bio potreban i da je poganin stvarno mogao imati pristup Abrahamskom savezu preko Krista lakše nego Židov.

Sveti Pavao je napisao Poslanicu Hebrejima da bi se suprotstavio ovoj snažnoj pogrešci tog vremena. To je svakako bila vrijedna poslanica poganima, ali je bila napisana posebno Hebrejima, i zbog njihovog upornog pridržavanja Saveza zakona, od čijeg se dominantnog utjecaja činilo da se ne mogu osloboditi.

Poslanica Hebrejima napisana je kako bi dokazala da je potpuno nova raspodjela milosti, a ne djela,

uvedena kroz Isusa na Pedeseticu. Želio je da uvide da je Mojsijeva vjernost kao sluge i glave predodžbenog svećenstva bila niža od Krista i Kraljevskog Svećenstva, čiji je on glava. Želio je da vide da su Mojsije i njegova kuća bili tipovi i sluge ili ilustracije dobrih stvari koje dolaze; ali da su Krist i njegovi „izabrani” sinovi Božji, koji će posluživati prave blagoslove u budućnosti. Želio je da vide da je postojao kanaanski počinak na koji je Mojsije poveo voljne i poslušne svećenike i narod Izraela, i da postoji veći počinak koji ostaje za Božji narod, na koji će Krist odvesti svoj narod; i da oni koji sada vjerom prihvate Krista mogu vjerom ući u njegov počinak unaprijed, sada, u svojim srcima.

Napominjući da su Hebreji dugo bili navikli gledati na zemaljske svećenike i godišnje službe za čišćenje od grijeha, Apostol skreće pozornost na činjenicu da je Gospodin Isus Veliki svećenik novog reda svećenika i da su njegova Crkva ti podsvećenici. Odgovarajući na njihove prigovore da Isus nije bio iz plemena Levijeva, te stoga nije imao pravo na svećeništvo, on im pokazuje da je Bog već predvidio da će postojati novo svećenstvo drugačije vrste; da je Melkizedek bio tip tog novog svećenstva. On daje nagovijestiti da dok su Isus i njegova Crkva u tijelu u njihovom djelu žrtvovanja predloženi od strane Arona i njegovih sinova, ipak je stvarno djelo ovog višeg svećenstva buduće djelo slave, kada Isus, veliki svećenik, i Crkva, njegovo Tijelo, podsvećenstvo, povezano s njim, bit će postavljeno u kraljevsku, kao i svećeničku službu, te u vladajuću, kao i učiteljsku vlast. Ove Kristove slave u Kraljevskom svećenstvu Milenijskog doba uopće nisu bile predstavljene u Aronu, ali su bile prilično dobro predstavljene u Melkizedeku, koji je bio kralj u isto vrijeme kada je bio i svećenik. Njegova se veličina pokazala u tome što mu je Abraham iskazivao poštovanje i plaćao mu desetinu. A budući da je Levi, Otac svećeničkog plemena, bio u Abrahamovim bedrima u vrijeme kada su desetine plaćene, stoga su on i svi njegovi sinovi na temelju zaključka plaćali desetinu Melkizedeku i tako je Melkizedekov red svećenstva bio priznat višim od Aronovog.

S ovim temeljem za svoju temu, Apostol (Heb 7:18-22) ističe da očito nije bila Božja namjera dopustiti da Savez zakona stoji trajno, niti dopustiti da njegova svećenička uređenja traju zauvijek. On nastavlja s pokazivanjem da je Isus proročanski postao svećenik božanskim imenovanjem davno prije nego što je došao na svijet – da je Bog rekao za njega: „Zakleo sam se i neću se pokajati; ti si svećenik za vijek po redu Melkisedekovom” (Heb. 7:21) – ne po Aronovu redu. Ova zakletva pokazuje da je Isusovo svećeništvo bilo superiornije od Aronovog svećeništva koje je uspostavljeno bez ikakvog Božanskog saveza ove

vrste. „Ovim je Isus postao jamcem boljeg testamenta ili Saveza.” Drugim riječima, činjenica da je Bog svojom zakletvom priznao ovaj viši red svećeništva posebno je implicirala da će u dogledno vrijeme Novi savez zamijeniti Zakonski savez, za koji su Hebreji smatrali da mora biti vječan.

Apostol ne tvrdi da je Novi savez bio uspostavljen, niti da je novo svećenstvo bilo uspostavljeno u svojoj službi kombinirane kraljevanja i svećenstva. On samo ukazuje na činjenicu da je takav Novi savez osiguran Božjim obećanjem, koje je podrazumijevalo ukidanje Saveza zakona i njegova svećenstva te uvođenje boljeg. On nastavlja s pokazivanjem da je Izraelu i svijetu bio potreban viši red svećenstva od Aronovog kako bi inaugurirao vladavinu pravednosti pod Novim savezom. On ukazuje na dvije žrtve Levitskog zakonika XVI i nagovještava da će naš Gospodin ispuniti taj tip Dana pomirenja s dva prinosa; prvo, za svoje vlastite grijeha (ne za svoje individualne grijeha, jer ih nije imao), već za grijeha onih koji su tijekom ovog Evandeoskog doba prihvaćeni kao podsvećenici, „članovi njegova Tijela”; a zatim kasnije drugu žrtvu za grijeha ljudi – svijeta općenito.

On nam govori da je predodžbeno djelo pomirenja od strane levitskog svećenika ponavljalo ovo djelo pomirenja svake godine (na Dan pomirenja), ali da naš veliki svećenik to čini jednom zauvijek u većem Danu pomirenja, u kojem prinosi on sam – prvo pojedinačno, a zatim njegovi članovi, kolektivno. S tim u vezi trebamo se prisjetiti da kao što je Krist prinio samoga sebe u žrtvu na Jordanu, a ne na Kalvariji, tako je također prinio svoje Tijelo, Crkvu, zajedno u žrtvi na Pedesetnicu. Kao što je polaganje života čovjeka Krista Isusa trajalo kroz tri i pol godine i bilo dovršeno na Kalvariji, tako je i polaganje života Crkve trajalo od Pedesetnice i neće biti dovršeno sve dok posljednji član Tijela će patiti s njim – biti vjeran čak do smrti.

To se pokazalo u tipu; jer, nakon što je svećenik poskropio krvlju junca, pojavio se na vratima šatora i položio svoje ruke (moć) na glavu Gospodnjeg jarca (koji je predstavljao njegovu posvećenu Crkvu) i ubio ga. Vidimo, dakle, kako se za cijelo ovo djelo žrtvovanja moglo reći da je izvršeno u vrijeme kada je sveti Pavao napisao Poslasticu Hebrejima. Apostol ne nastavlja govoriti o svršetku ovog Evandeoskog doba, ali ovdje odustaje od toga pokazujući dvije izvršene žrtve. Da on doista želi da shvatimo da je druga žrtva pomirenja prinesena na Pedesetnicu, dokazuje činjenica da on govori o Crkvi kao podsvećenicima u Svetinji, koji uživaju u svjetlu zlatnog svijetljaka, stolu prikaznih kruhova i privilegiji zlatnog oltara, i čekanje dok se ispitivanja ne završe i svi mi prijeđemo iza zastora, naime u samo nebo, gdje će krv ove druge Kristove žrtve tada biti prinešena na pomirilištu u korist svijeta.

POSREDNIK BOLJEGA TESTAMENTA

Poslanica Hebrejima VIII počinje riječima: „Od svega što smo rekli ovo je zbroj: Imamo Velikog svećenika, koji sjedi s desne strane prijestolja Veličanstva na nebesima; službenika (slugu) Svetišta i pravog šatora.” Stihovi 3-5 pokazuju da je žrtveno djelo o kojem se već govorilo bilo neophodno prije nego što je mogao ući u još viši rad dijeljenja Izraelu i svijetu blagoslova Božje naklonosti osiguranih „boljim žrtvama.” Slavni Veliki svećenik na nebu ima uzvišeniju službu (službeništvo) od zemaljskih svećenika i, prema tome, on je Posrednik boljeg Saveza ili Zavjeta od Saveza zakona. Apostol ovdje pokazuje da se žrtveno djelo našeg Gospodina ne treba nastaviti kroz vječnost; nego da je uzdignut na nebesku razinu i ima još jedno djelo za izvršiti, naime, kao Posrednik boljeg Saveza od Saveza zakona. On im pokušava skrenuti um od pomisli da su pod Savezom zakona. Ako ih uspije uvjeriti da je Krist antitip Mojsija i antitip Arona, on će ih tako uvjeriti da mora postojati viši Savez i aranžman za blagoslov svijeta od Saveza zakona u koji su vjerovali i koji su smatrali nezamjenjivim. Preostali stihovi poglavlja i Jeremija 31:31 pokazuju da je takav bolji Savez bio u razmatranju.

Ni sveti Pavao ni hebrejski kršćani u Jeruzalemu i drugdje, kojima je napisao ovu poslanicu, nisu ni pomislili da žive pod pripremama Novoga saveza. Kao što pokazuje u Poglavlju 6:19,20, svi su se nadali u Abrahamski savez; ali neki od njih su imali pogrešnu misao da im je dodatno potreban Savez zakona i da će on biti vječan. Argument svetog Pavla je da Bog nikada nije namjeravao da bude vječan, već samo da prevlada neko vrijeme kao školovanje dok Krist ne dođe kao antitip Izaka – antitipski nasljednik Abrahamskog saveza. On sada pokazuje da će Krist u svoje vrijeme biti Posrednik Novog saveza s Izraelom, kao dokaz da njihov stari Savez zakona nije trebao trajati vječno. Zašto bi se pouzdavali u stari Savez zakona, kada Bog jasno kaže da će „poslije onih dana sklopiti Novi Savez s domom Izraelovim,” i da Mesija (sa svojim članovima koji su sada odabrani) treba biti Posrednik tog Novog saveza, i samo čeka na dovršetak Crkve da dovrši svu službu potrebnu da se taj Savez provede – blagoslov Izraela i svih obitelji na zemlji?

Poglavlje IX suprotstavlja predodžbene aranžmane napravljene za služenje Saveza zakona i stavljanje njegovih blagoslova na snagu za Izrael, s aranžmanima za služenje Novog saveza kako bi njegovi blagoslovi bili učinkoviti za Izrael i sve ljude koji će na kraju iskoristiti njegove povlastice. Svi dodaci Tabernakula i rad koji je bio povezan s predodžbenim žrtvovanjem, bili su toliko potrebni za stavljanje tog Saveza zakona u djelotvornu primjenu za sav narod Izraela. I slično

tome na duhovnoj razini postoje antitipovi, uključujući bolje žrtve, koje su sve uzgredne za stavljanje Novog saveza na snagu za Izrael i da cijelo čovječanstvo može iskoristiti njegove privilegije. Pojavio se antitipski svećenik – „Krist je došao kao Veliki svećenik budućih dobara.” Te buduće dobre stvari predstavljaju proslavljanje Tijela Kristova, blagoslov Izraela i svih obitelji na zemlji.

Svi ti blagoslovi na višoj razini obilno su predviđeni u Božjem uređenju. Jer ako je predodžbenom uređenju Saveza zakona bilo potrebno čišćenje od grijeha krvlju, i ako je krv junaca i jaraca, itd., predodžbeno postigla to, koliko bismo više trebali cijeniti Kristovu žrtvu – koliko više sposobni pročistiti našu savjest! Ne bismo li Kristovu krv smatrali odvojeno od Saveza zakona dovoljnom za naše grijeha? I, kao vjernici u njegovu zaslugu, nećemo li savjesno odbaciti mrtva djela Saveza zakona i pouzdati se u nešto više, naime u zaslugu antitipskog Velikog svećenika? Iz tog razloga, ili s tom svrhom, on je Posrednik Novoga saveza, tako da na kraju svi Hebreji osuđeni na smrt pod Savezom zakona mogu biti oslobođeni od njega (kao što u Rimljanima 11:27 on izjavljuje da će biti slučaj čim izabrani, Tijelo velikog Oslobođitelja, velikog Posrednika, velikog svećenika, bude dovršeno).

U Hebrejima 9:15 sveti Pavao pokazuje da postoji posebno Kristovo djelo u korist Židova: oni su bili pod smrtnom kaznom Saveza zakona, Kristova smrt na stablu im je bilo potrebno, jer je to bilo posebno „prokletstvo” Zakona. Tako je postavljena osnova kojom se svi prijestupi Hebreja pod Savezom zakona mogu u potpunosti poništiti, pod pripremama Novog saveza kada on postane učinkovit. (Rim. 11:27.) Ne samo to, već je ovo posebno otkupljenje Hebreja omogućilo onima koje je Bog pozvao iz te nacije tijekom ovog Evanđeoskog doba da prime udio u obećanju vječne baštine – kao Kristovi članovi pod izvornim Abrahamskim savezom.

Potom slijedi izjava općeg načela – da se tamo gdje se napravi oporuka ili testament podrazumijeva smrt oporučitelja i tek nakon smrti oporučitelja mogu se uživati u njegovim blagoslovima. Pošto je naš Gospodin zaslužio pravo na ljudsko savršenstvo i ljudski život poslušnošću uvjetima Saveza zakona, položio je ta zemaljska prava u žrtvi, u skladu s Očevom voljom. I, kada je uskrsnuo iz mrtvih kao Novo stvorenje Božanske prirode, posjedovao je ona zemaljska prava koja je položio kao otkupninu za čovječanstvo, s pravom raspolaganja njima. Njegov testament ili oporuka koja raspoložuje tim zemaljskim pravima mogla je biti sastavljena tako da ih odmah da tjelesnom Izraelu zapečativši za njih obećani Novi savez. Ali umjesto toga, Oporučitelj je dao te zemaljske blagoslove kućanstvu vjere, onima koji su

pozvani iz nominalne Židovske Crkve tijekom i nakon njegove zemaljske službe, i „nama” od pogana od tada, pod uvjetom da se pridruže njegovoj žrtvi, „patiti s njim,” „biti mrtvi s njim,” sudjelovati s njim u slavnim povlasticama Abrahamskog saveza za blagoslov svijeta pod pripremama Novog saveza.

Braća su shvatila da su pozvana da budu „članovi Tijela Kristova” i da će se nakon završetka ovog „Tijela” Gospodinova naklonost vratiti prirodnom Izraelu, te da će on ponovno sagraditi Davidov šator. koji je pao; da preko njih kao članova velikog Dobročinitelja ili Posrednika Novog saveza, blagoslov može ići na svijet i „da bi ostatak ljudi mogao tražiti Gospodina i svi pogani nad kojima se zove Božje ime.” (Djela apostolska 15:16,17.) Braća koja su se obratila podsjetila su da je Oporučiteljeva smrt bila neophodna za ovo: ne samo smrt Isusa kao prvotnog Oporučitelja da bi dao blagoslov Crkvi, njegovom Tijelu, nego i smrt Crkve, njegovih članova, pod njegovim poglavarstvom, da ponovno služe kao Oporučitelj, i da umru, kako bi ostavili ta prava obnove za dobrobit Izraela i svijeta pod Novim savezom.

Nikada nemojmo izgubiti iz vida središnju svrhu zbog koje je ova knjiga napisana – da je dokazala da Savez zakona mora dati mjesto, ustupiti mjesto Novom savezu. Stoga treba očekivati da će sve stvari povezane s predodžbenim Savezom zakona imati antitipove u vezi s antitipskim Novim savezom. Stoga žrtve Zakona, koje su došle na početku njihove godine na Dan pomirenja, prije nego što su grijesi naroda mogli biti oprošteni, ovdje moraju naći paralelu u „boljim žrtvama” od junca i jarca. Novi savez ne može stupiti na snagu dok se ne ostvare ove antitipske žrtve. Time je dokazao inferiornost svega židovskog i povezanog sa Savezom zakona; kako bi svi kršćani uvidjeli da bi umjesto da se vraćaju tome ili drže toga, radije trebali uhvatiti, radovati se antitipovima, i shvatiti svoj udio u „boljim žrtvama.”

U stihu 24, 9 poglavlja Poslanice Hebrejima, Apostol pokazuje koliko je žrtvovanja već završeno; naime, da je Veliki svećenik otišao u „Svetinju nad svetinjama,” „da se sada pojavi u prisutnosti Božjoj za nas” – za Duhovni Izrael. Ali dodaje da ne smijemo očekivati da to radi svake godine, kako je to učinjeno u tipu. Ne smijemo misliti da bi nam Kristova žrtva mogla koristiti samo u kombinaciji sa židovskim institucijama kao dodatkom. Takva pretpostavka značila bi da bi takve godišnje žrtve bile potrebne od postanka svijeta. Ali to nije bio slučaj: Abraham i drugi bili su opravdani vjerom prije nego što je uspostavljen Savez zakona. Na kraju doba pojavio se Krist da ukloni grijeh svojom žrtvom. I kao što su ljudi-svećenici postavljeni da umru, kao što je simbolično predstavljeno u životinjama koje su žrtvovali, i kao što su oni nakon toga prešli u Svetinju, i tamo bili stavljeni

na sud, ili testirani prije nego što su ušli u „Svetinju nad svetinjama,” tako je Krist bio prinesen jednom da ponese grijeh mnogih, i, onima koji ga traže, pojaviti će se drugi put, ne kao žrtva za grijeh, već da podari spasenje osigurano zaslugama njegove žrtve – da inaugurira Novi Savez, i kao njegov Posrednik da uspostavi svoje Kraljevstvo za svrgavanje grijeha i smrti i uspostavu pravednosti i života.

Krist je jednom bio prinesen da ponese grijeh mnogih, kaže Apostol. Tip nam prikazuje dva prinosa, ali su dva bila dijelovi jednog. Prvi je predstavljao Glavu, a drugi Tijelo. Dvije žrtve na Dan pomirenja zapravo su bile jedna, jer se druga temeljila na prvoj. Prinos u cjelini očito je bio za grijeh cijeloga svijeta. Očito, kako apostol kaže, sljedeća stvar koju treba očekivati, što treba čekati, je da završi svoje žrtveno djelo, završi škropljenje krvlju po drugi put, a zatim izađe, kao što je zspisano za velikog svećenika odjevenog „u odjeći slave i ljepote,” predstavnik njegovih elemenata slave i moći. On će se isticati kao Posrednik Novoga saveza, veliki Mesija, Prorok, Svećenik, Kralj i Sudac.

Samo oni koji priznaju da su podsvećenici članovi Velikog svećenika mogu razumjeti ovu sliku. Gospodin je svojom vlastitom krvlju opravdao nas, svoju Crkvu, svoje buduće članove, kada je „uzašao na visinu, ondje da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas” – kao naš Zagovornik i Veliki svećenik – da poškropi Pomirilište – zadovoljiti božansku pravdu u našu korist. On je započeo svoj sekundarni prinos svojih „članova” čim je Otac prihvatio njegov prinos za nas – na Pedeseticu.

Tamo je „jarac Gospodnji” ubijen, žrtvovan i počelo je sramotno spaljivanje izvan tabora. Ono što je učinjeno s onima koji su bili spremni na Pedeseticu, nastavilo se činiti s njihovim nasljednicima od sada već gotovo devetnaest stoljeća. Žrtvovanje, spaljivanje, itd., nastavljeno je, baš kao što je u slici pomazanja Velikog svećenika ulje teklo do njegovih stopala, tako je antitipski Sveti Duh sišao na svakog „člana” prihvaćenog kao zajedničkog žrtvovatelja. Gospodin u međuvremenu sjedi s desne strane Božje naklonosti, čekajući dovršetak spaljivanja svoje žrtve – očekujući ili čekajući do tada da izvrši posljednje škropljenje svojom krvlju „za sav narod” prije nego što mu Pravda preda kontrolu nad ili vladavinu svijetom za rekonstrukciju tijekom Milenija pod uvjetima Novog saveza.

Pojavljivanje po drugi put je ljudima koji čekaju – stvorenju koje uzdiše koje čeka „očitovanje sinova Božjih” u slavi Kraljevstva. (Rim. 8:19.22.) To je potpuno drugačije od njegova dolaska, ili paruzije, tijekom vremena žrtve Crkvi. Njegovo pojavljivanje bit će u sili i velikoj slavi, ali samo da ga prepoznaju Izrael i svijet dok budu očekivali i tražili njegovo Kraljevstvo. „Kad se on pojavi, i mi [njegovi članovi] ćemo se pojaviti s njim u slavi.”

U 10 poglavlju sveti Pavao nastavlja istim putem, dokazujući da je Isus veliki Prvosvećenik. Predstavlja ga kako govori: „Evo, dolazim vršiti volju tvoju, Bože.” (r. 9). Krist je tamo započeo oduzimanje prvog, predodžbenog Saveza, da bi mogao uspostaviti drugi, antitipski Savez. Deseti stih pokazuje kako smo mi, koji smo postali njegovi učenici, posvećeni prihvaćanjem njegove volje i govoreći, kao što je on učinio, „Evo, dolazim vršiti volju tvoju, Bože.” Posvećeni smo prinosom Tijela Isusa Krista, jer smo, prihvaćeni kao udovi njegova Tijela, odvojeni za ovaj veliki svećenički, kraljevski, posrednički rad s njim. Uzgred primijetite da smo prije bili „opravdani” kroz zasluge Isusove žrtve, ali da smo sada posvećeni kroz ponudu Tijela. Tek kad dobijemo ovu veliku povlasticu žrtvovanja kao članovi njegova Tijela, možemo očekivati da ćemo sudjelovati s njim u njegovoj slavi. Ovo Tijelo je ponuđeno jednom zauvijek. Pojedinačni članovi Crkve ne nude se zasebno. Jedan „Jarac Gospodnji” predstavljao je jedno cijelo Tijelo Kristovo, „malo stado,” sve koji će tijekom ovog Evanđeoskog doba biti prihvaćeni kao članovi i položiti svoje živote u žrtvu s njim. U dvanaestom stihu sveti Pavao pokazuje da je ova Kristova žrtva (u dva dijela, Glava i Tijelo) prinesena (Glava na Jordanu, Tijelo na Pedeseticu), naš Gospodin odmara od bilo kakvog daljnijeg žrtvovanja, znajući da će puna zadovoljština biti postignuta već obavljenim djelom.

Veliki svećenik je od tada čekao do Očevog vremena da sve stvari na zemlji podloži pod njega; jer je jednim prinosom (u dva dijela) zauvijek usavršio one koji su posvećeni. Drugim riječima, prvi dio njegovog prinosa opravdao je njegove članove, a njihovo sudjelovanje u drugom dijelu izvršilo je njihovo posvećenje i osiguralo im udio u Prvom uskrsnuću. Štoviše, usavršavanje cijelog čovječanstva koje će na kraju biti spašeno tijekom Milenija bit će rezultat Kristovog jednog prinosa u svoja dva dijela (junac i jarac). Kao rezultat ovih „boljih žrtava,” na kraju će cijelo čovječanstvo imati priliku postati posvećeno, sveto, savršeno. Apostol kaže da je Duh Sveti kroz Jeremijino proročanstvo (31:31) posvjedočio tome, posvjedočio tu konačnu djelotvornost antitipskog svećeničkog djelovanja. Zatim citira ovu referencu Novog saveza, „nakon onih dana,” i uvjerava nas da kada dođe vrijeme oprostjenja grijeha, više neće biti žrtve za grijeh. Hvala Bogu da s krajem ovog Doba, kada će patnje Tijela Kristova biti završene, tada će sve mogućnosti žrtvovanja biti okončane, prilike za blagoslov čovječanstva kroz zasluge tih žrtava će tek započeti!

PODSVEĆENICI SADA ULAZE U SVETINJE

U stihu devetnaest apostol se vraća na činjenicu da dok je ovo veliko djelo još nedovršeno, mi, braćo

[budući podsvećenici], možemo imati smjelosti [hrabrosti] ući u Svetinju po Isusovoj krvi, po novom i živom putu, koji nam je posvetio kroz zastor, to jest svoje tijelo; vjerom se možemo ostvariti kao podsvećenici, članovi Tijela Velikog svećenika, sužrtvovatelji s njim i pod njegovom službom. Sada možemo uživati u povlasticama i blagoslovima Svetinje i biti uvjereni da, kao članovi velikog Prvosvećenika i Posrednika, možemo naposljetku otići onkraj zastora, čak u samo nebo, ulazeći u tu veličanstvenu razinu života kroz učestvovanje s njim u njegovoj smrti. Ovaj poseban put posvetio nam je kao Veliki svećenik, učinivši zaslugu svoje smrti, prikazanu krvlju junca, primjenjivom na nas, dopuštajući nam da u snazi tog opravdanja žrtvujemo s njim i postanemo njegovi članovi u slavi.

Sveti Pavao potiče sve te su- članove da se čvrsto drže svoje vjere, da potiču jedni druge na ljubav, da ne napuštaju svoje okupljanje, itd. Ako je Mojsijev zakon propisivao smrtnu kaznu, sigurno je onaj koji bi dobrovoljno prekršio pod većom svjetlošću pretrpio težu kaznu. Kazna za one pod Mojsijevim zakonom bila je smrt, ali ne i druga smrt, jer im nije bilo osigurano oslobođenje od prve smrti; nego za nas koji smo bili oslobođeni „vjerom u njegovu krv” i koji smo bili posvećeni, ujedinjeni s njim u žrtvi – za nas da činimo unatoč svim ovim naklonostima i povlasticama Božje milosti; za nas ignorirati velikog Prvosvećenika, za nas smatrati uobičajenom naš angažman, naše posvećenje da sudjelujemo s našim Gospodinom u njegovoj smrti, u njegovoj žrtvi, u krvi Novog saveza, to bi značilo uzimanje sebe potpuno izvan svih Božanskih aranžmana namijenjenih našem blagoslovu. Trideseti stih pokazuje da ovo nije prazna sugestija apostola. Trebamo se sjećati onoga s kim smo imali posla, onoga čijim smo milosrđem u Kristu bili opravdani i njega čijeg smo Svetog Duha primili kao zalog naše baštine kada smo svoja tijela prikazali živim žrtvama, u skladu s njegovim pozivom, da bismo mogli postati sunasljednici s Isusom u slavi. Izgubiti sve ovo bila bi strašna stvar – Druga smrt.

No, poziva Apostol, nemojmo se obeshrabriti, nego se sjetimo svojih prošlih iskustava, našeg prosvjetljenja i nevolja koje smo tada podnijeli, i ne odbacimo svoje pouzdanje i vjernost, jer će nagrada biti velika. Jedanaesto poglavlje bavi se vjernošću Božjeg naroda tijekom prošlih doba i razdoblja, i na kraju nam govori da postoji nagrada za sve te vjerne u Božjem velikom planu, ali nešto još bolje za nas, članove Tijela Mesije, Posrednika, Svećenika i Kralja, da oni bez nas ne budu savršeni; ili, kako kaže sveti Pavao u Rim. 11:31, „Milosrđem tvojim i oni mogu zadobiti milosrđe.” I tada će, kroz njih pod Novim savezom, Izrael i svi narodi primiti svoj namjeravani udio istog Božanskog

milosrđa, prenesenog kroz Krista, a zatim kroz Crkvu, njegovo Tijelo.

Dvanaesto poglavlje još uvijek govori o ovoj posvećenoj svećeničkoj klasi. Sugerira da ove sluge i sluškinje, posebno začeti od Duha Svetoga, posebno pozvani, koji imaju „uzvišeni poziv,” posebno posvećeni žrtvi, trebaju razmišljati o Drevnim Dostojnicima i vjernim svjedocima za Boga i Istinu koju su nosili – koje su posvjedočili svojim mučeništvom, da nas ovi ojačaju i ohrabre da vjerno trčimo u utrci koja je pred nama. On potiče da ovi budući kraljevi i svećenici odvrte pogled od nevolja i progona koji su povezani s njihovom žrtvom i odanošću Kristu; da gledaju u Isusa, začetnika svoje vjere, koji također treba biti njezin dovršitelj; da se sjećaju njegova primjera i onoga što je podnio i da svatko koga Otac prihvati u kuću sinova pod ovim pozivom moraju očekivati kazne, discipline i razne provjere vjere i poslušnosti za razvoj i kristalizaciju karaktera. On potiče (r. 15) da marljivo bdijemo kako ne bismo promašili postići potpunu prednost Božje milosti. I on upozorava da bi korijenje gorčine moglo doći i oskvrniti, i također da bi, prepuštanje užicima grijeha na neko vrijeme, značilo prodaju ovog velikog prvorođstva – da je Ezav dobio kašu od jela, ali da je Jakov dobio prvorođstvo njegovim samoodricanjem, i da slično trebamo podnijeti.

INAUGURACIJA SAVEZA ZAKONA PREDOČAVALE JE USTANOVU NOVOG SAVEZA

Razlog za svu ovu brižljivost od strane posvećenih podsvećenika je taj što nisu došli (nisu pristupili) gori Sinaj i prekrasnim prizorima i scenama koji su povezani s inauguracijom Saveza zakona, nego su pristupili (Strongov leksikon, približavaju se) Sionu, Gori i Gradu Boga živoga – Nebeskom Jeruzalemu. Toliko smo se približili većoj Gori, Kraljevstvu Božjem, toliko blizu većem Novom Jeruzalemu da već vjerom gledamo taj Novi Jeruzalem, tu proslavljenu Crkvu, Zaručnicu, Jaganjčevu ženu, iz koje će poteći blagoslovi Izraelu i svijetu, kako figurativno silazi s neba na zemlju. Mi smo sigurno bliže tom slavnom svršetku nego što je bio apostol. Ako je mogao reći da se Kristova Crkva, slijedeći njega, svog vođu, približila ili se približava ili približavala tom stanju nebeskog Kraljevstva, koliko se zaista možemo danas s tim složiti. „Očito je sada naše spasenje bliže nego kad smo povjerovali” – bliže nego kad su prvi udovi Tijela Kristova išli ovim uskim putem samo žrtvovanja.

Apostol nastavlja suprotstavljati stvari koje možemo uskoro očekivati kod inauguracije Novog saveza s Izraelom s onim stvarima koje su se dogodile kao simboli u inauguraciji Saveza zakona. On nastavlja:

Ne samo da svakim danom pristupamo ili približavamo se nebeskom Jeruzalemu, stanju Kraljevstva, nego se približavamo i našem društvu sa svetim anđelima, čiji je broj nebrojen, dok je naš ograničen – 144 000. Više od toga, pristupamo, približavamo se „općoj skupštini Crkve” sudjelovanjem u „Prvom uskrsnuću” – „Njegovom uskrsnuću” (Fil 3:10), jer mi smo „udovi njegova Tijela.” Osim toga, približavamo se Bogu, Suci svih; uskoro ćemo biti uvedeni u prisutnost velikog Kralja Vječnog. Kao što apostol izjavljuje, naš će Gospodin, naš Otkupitelj, naš Branitelj, koji se brinuo za nas tijekom razdoblja našeg školovanja i žrtvovanja, i kao Očev zastupnik, uskrisivši nas od mrtvih u slavu, čast i besmrtnost, „predstaviti besprijeorne pred prisutnošću njegove slave s velikom radošću.” (Juda 24.) On je Sudac svima. Pasti u njegove ruke sada, tijekom razdoblja žrtvovanja i prije nego što završimo naš put, značilo bi ispasti iz ruku našeg Otkupitelja i Zagovornika i osigurati osudu na Drugu smrt. Ali, onda, biti predstavljen pred njim besprijeoran značit će da će nas veliki Sudac odobriti, baš kao što odobrava sve svete anđele.

Osim toga, pristupamo, ili približavamo se, „duhovima pravednika koji su postali savršeni.” Čini se da se ovo odnosi na „veliku gomilu,” koja će biti opravdana u duhu kroz uništenje tijela, iako ne uspijevaju u svom žrtvovnom dogovoru i neće, stoga, biti od Tijela Kristova, svećenika, posrednika, kralja slave. Zatim čitamo da smo se približili Isusu, Posredniku Novoga saveza. Od davnina mu je prorečeno da će biti Mesija Izraela i Glasnik ili Posrednik Izraelova Saveza. On je naš Zaručnik, naš Zagovornik, naša Glava. Mi, njegovi članovi, uskoro ćemo zauvijek biti s našim Gospodinom i vidjeti ga onakvog kakav jest i dijeliti s njim slavno djelo njegovog Posredničkog Kraljevstva, po kojem će Izrael najprije, a preko Izraela svi narodi, primiti blagoslov Duhovnog sjemena Abrahamovog.

Tada će Novi savez, budući da je zapečaćen, što se tiče božanske pravde, primjenom dragocjene krvi, koja je prošla kroz Crkvu i postala učinkovita „za sav narod”, doći će vrijeme za primjenu krvi škropljenja na sve ljude – tijekom Milenija.

U tipu čitamo da je pri uspostavljanju Saveza zakona Mojsije prvo poškopio Knjigu zakona, koja predstavlja božansku pravdu, a zatim je, na temelju ovog zadovoljenja, započeo njegov posrednički rad prema ljudima, a tipično je predstavljen škropljenjem od njih istom krvlju Saveza. Dakle, u antitipu. Krv našega Gospodina (krv junca, Levitski zakonik XVI) primijenjena je u našu korist – u korist njegova Tijela i njegove kuće, i osigurala je oprostjenje naših grijeha i otvorila „novi i živi put” za naše posvećenje – za našu prednost da s njim sudjelujemo u „njegovoj smrti,”

sudjelujući u „njegovoj čaši.” Konačno, kada Crkva završi s upotrebom krvi i, Božjom milošću preko nje, dostigne Božansku prirodu u slavi, ta ista zasluga (kao krv Gospodnjeg jarca) će se primijeniti „za sve ljude” na kraju ovog doba zapečaćivanjem Novog saveza.

Ova druga primjena za ljude, „Za grijeha cijelog svijeta,” u potpunosti će riješiti sve zahtjeve Božanske pravde protiv svakog člana Adamove rase i staviti buduće interese svih u ruke Posrednika – Isusa i Crkve, njegovog Tijela. Odmah će započeti rad na pomirenju ljudi. To je predstavljeno kao škropljenje naroda krvlju Novoga saveza.

Svaki član Adamove rase, kada stupi u ispravan odnos s Gospodinom, primit će svoj dio poškopljene krvi sve do kraja Milenijskog doba, kada će veliki Posrednik predati svoje Kraljevstvo Ocu, svaki član Adamove rase imat će najveću priliku uživati u svom udjelu u ovom škropljenju. Podrazumijeva li to simbolično škropljenje u bilo kojem smislu riječi osudu, odgovornost za Kristovu krv, kao u Abelovom slučaju, kada se slikovito govorilo da njegova krv poziva Boga na osvetu njegovim ubojicama? O ne! Iako je smrt Krista i mnogih njegovih članova bila nasilna, ipak ova činjenica neće pozivati na osvetu, jer je život dobrovoljno predan kao žrtva za grijeha svijeta. Škropljenje krvi Novog saveza na sve ljude tijekom Milenijskog doba značit će, dakle, dijeljenje svakome od njegovog udjela u velikom blagoslovu osiguranom žrtvom koju je izvršio naš Gospodin, „Janje Božje koje uzima ukloni [na kraju] grijeh svijeta.”

„ON KOJI S NEBA GOVORI”

Apostol nagovještava da naš uzašli i proslavljeni Gospodin treba progovoriti s neba u naznačeno vrijeme, vrijeme kojem pristupamo ili približavamo mu se. Prorok nam govori da će se svim slijepima otvoriti oči da ga vide, da prepoznaju njegovu vlast; i da će sve gluhe uši biti otvorene da čuju, shvate, njegovu poruku. A sveti Petar, govoreći o tom istom vremenu, izjavljuje: „Dogodit će se da će duša koja ne poslušatog Proroka (Isusa Glavu i Crkvu koja je njegovo Tijelo podignuto tijekom ovog Evandeoskog doba) biti uništena između ljudi.” – Djela apostolska 3:23.

Apostol prekida svoju raspravu o budućnosti, kako bi izbacio upozoravajući prijedlog podsvećenicima, članovima Tijela Kristova, govoreći: „Pazite da ne odbijete Onoga koji govori.” Naše su se oči i naše uši otvorile prije svijeta. Bili smo jako blagoslovljeni ovom Božanskom milošću. Ali naša je odgovornost proporcionalna našoj naklonosti. Ako odbijemo upute naše Glave, našeg Gospodara; ako se ne podvrgavamo stegama u Kristovoj školi; ako zanemarimo sudjelovanje u njegovoj smrti i prinesemo svoja tijela živim žrtvama, u skladu s našim savezom; ako mi, kao

loze, ne donosimo plod trsa, naša kušnja za vječni život može nepovoljno završiti.

Nastavljajući svoju pripovijest o velikoj stvari kojoj pristupamo ili joj se približavamo, Apostol nastavlja suprotstavljati ove nadolazeće stvari koje se odnose na Novi savez s inauguracijom predodžbenog Saveza zakona. On kaže: „Čiji je glas tada potresao zemlju; ali sada je obećao, govoreći: Još jednom ne potresam samo zemlju, nego i nebo” – zemlja simbolizira društvo, a nebo simbolizira crkvene vlasti. Apostol komentira proročanstvo, govoreći da ovaj izraz još jednom podrazumijeva tako temeljit rad potresa da će sve što je prolazno, što nije u skladu s Božanskim poretkom, biti uzdrmano, tako da na početku Posredničkog Kraljevstva i upravljanja Novim savezom ništa neće ostati u vlasti ili organizaciji osim onih stvari koje se ne mogu poljuljati, zbog njihovog sklada s Bogom.

Nastavljajući ovu misao da ćemo tada biti s našim Gospodinom kao njegovi članovi, sudjelujući u njegovom posredničkom djelu, čitamo da Budući da, dakle, trebamo primiti nepokolebljivo Kraljevstvo, s poštovanjem i pobožnim strahom trebamo se čvrsto držati milosti od Boga koja nam je darovana, što će nam omogućiti da služimo Bogu prihvatljivo (ne samo sada žrtveno, već i u upravljanju Kraljevstvom), jer, koliko god naš Bog bio milostiv, on spaljuje vatru prema svakoj nepravdi.

„BJESNILO ZABLUDE”

„I zbog toga će im Bog poslati djelotvornu zabludu [doslovno, bjesnilo zablude] da povjeruju laži...svi koji nisu povjerovali istini.” – II Sol. 2:11

OČITO je da su ove apostolove riječi bile proročanstvo o sadašnjem vremenu žetve. Nedvojbeno se prvenstveno odnose na Crkvu, a kasnije će se odnositi i na Babilon i neobnovljeni svijet. „Sud mora započeti od Doma Božjeg.”

Sveti Pavao ne navodi u koje će se laži vjerovati, a koje će istine biti necijenjene. Mogli bismo donekle odrediti pojedinosti, ali vjerujemo da se može misliti na nelojalno stanje srca koje bi se odnosilo na svaki oblik istine i odgovarajuće se odnosilo na različite laži.

Nije li činjenica da um može općenito postati ravnodušan prema načelima poštenja u pogledu misli i zaključivanja? I ne bi li takav um bio vrlo otvoren za pogrešne zaključke? Ne bi li se ovo odnosilo na sve životne događaje, tako da bi se bavilo sa neljubaznim, nemilosrdnim mislima bez poštenog nastojanja da ih se procijedi i da se optuženom da svaka sumnja u korist? Nije li to općenito slučaj među muškarcima i ženama danas?

Vjerujemo da takva nepravda leži u dnu gotovo svih nevolja Crkve i svijeta. Malo je svetih koji su pravedni – da ne kažemo milosrdni i velikodušni u svojim tumačenjima riječi i djela drugih.

Apostol završava poslanicu poticajima Kraljevskom svećenstvu, dajući korisne prijedloge o bratskoj ljubavi, gostoljubivosti, zadovoljstvu, podložnosti onima za koje vjerujemo da su nam nadređeni u Gospodinu. (Poglavlje XIII., reci 7-17.) On nam govori da izbjegavamo nova Evandelja i da zapamtimo da kao što se zemaljsko svećenstvo hranilo stvarima oltara, tako i mi imamo pravo jesti s duhovnog oltara, od kojeg drugi možda neće jesti. Zatim skreće pozornost na žrtvu za grijeh (r. 10), da su svi spaljeni izvan tabora. Isus, kao antitip junca, nije bio samo razapet ispred jeruzalemskih vrata, nego je patio kao izopćenik društvenih i vjerskih sistema toga vremena. Sveti Pavao potiče da mi, kao Kraljevsko svećenstvo (predočeno Jarcem Gospodnjim iz Levitskog zakonika XVI), također požrtvovno izađemo izvan tabora da trpimo s Kristovim društvenim izopćenjem i s mrtvilom prema svijetu. On ovim odlomkom fiksira naš identitet s „Jarcem Gospodnjim” iz Levitskog zakonika XVI uvjeravajući nas da se samo krv žrtvi za grijeh uzima unutar zavjese – da se poškropi pomirilište. On također identificira ovu žrtvu za grijeh sugerirajući da su tijela onih zvijeri čija je krv pomirila grijeh spaljena izvan tabora. Potičući Crkvu da slijedi Gospodina u ovom iskustvu, on jasno poistovjećuje našega Gospodina s juncem Dana pomirenja, a Crkvu s Gospodnjim jarcem, koji je pratio sva junčeva iskustva.

I sada, prema ovom proročanstvu, došli smo u vrijeme kada će Bog sve iskušati – ili dopustiti Sotoni da iskuša cijeli svijet „bjesnilom zablude”! Što sve ne možemo očekivati od ishitrenog i nerazumnog ponašanja inspiriranog ovim zabludama! Neki mogu biti tako uvježbani u pogledu Istine – nove i stare; na druge se tako može utjecati u odnosu na njihove osobne, društvene i političke poslove.

To je to ludilo koje izaziva probleme, vjerske, financijske i društvene, i vodi do anarhije koja će uskoro, prema Bibliji, obaviti i progutati našu civilizaciju u neopisivom vremenu nevolje koje će prethoditi vladavini pravednosti.

Sveci, posvećeni, neće izbjeći ovoj kušnji. Tko će moći stajati? Čini se da su neki već pod pritiskom. Sažalimo im se i učinimo sve što je u našoj moći da im pomognemo. Ali naša glavna briga trebamo biti mi sami – da svatko od nas može održati i povećati svoj „duh zdrave pameti.”

Kakav bi onda trebao biti naš put da bismo uspješno izdržali test?

Ne samo da bismo trebali svaki naš postupak i riječ uskladiti sa najstrožom pravdom, nego bismo, osim toga, trebali pažljivo proučiti svaku svoju misao i „svaku

misao podložiti volji Božjoj” kako je izražena u Kristu. Ljubav, kažeš? Da! pravilnim redosljedom, „Ljubav je glavna stvar.” Ali pravda mora biti na prvom mjestu kako bi bila u skladu s Božanskim propisima. „Neposredno prije velikodušnog” je stara i vrlo istinita poslovice. Nakon što smo naučili pravedno razmišljati o riječima i djelima drugih, spremni smo s odgovarajućim mentalnim temeljem razmišljati velikodušno – s ljubavlju.

Sveto pismo ne kaže uzalud da je „lažna vaga gadost Gospodinu.” (Izr. 11:1.) I ovo balansiranje se

„JEDAN POSREDNIK” – „ČOVJEK KRIST ISUS”

„Jedan je Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je sebe dao kao otkupninu za sve, da se posvjedoči u svoje vrijeme.” – I Tim. 2:5,6

NAŠ tekst sadrži dvije misli: (1) Da je čovjek Krist Isus dao sebe kao otkupninu za sve i da će svjedočanstvo ove velike činjenice u dogledno vrijeme biti prošireno na cijelo čovječanstvo.

(2) On, Otkupitelj, je Posrednik između Boga i svijeta čovječanstva. Kao što je Sveto pismo proreklo Novi savez između Boga i Izraela i preko Izraela sa svijetom, Sveto pismo je također proreklo velikog Posrednika za taj Novi savez. Apostol naviješta da je Isus taj Posrednik. Proročanski, Isus je bio posrednik Novoga saveza davno prije nego što je rođen (Malahija 3:1); rođen je kao Posrednik u istom smislu u kojem je rođen kao Spasitelj. „Danas vam se rodio... Spasitelj, koji je Mesija, Gospodin.” On je tada bio mogući Spasitelj i mogući Posrednik Novoga saveza. Zapravo, međutim, naš Gospodin još nije Spasitelj niti Posrednik za svijet, i neće biti do kraja ovog Evandeoskog doba. On je već spasio vjernike vjerom ili uračunljivo; ali Apostol nam govori da će nam ovo spasenje biti doneseno objavom našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.

Dvije misli, naime, o posredovanju i otkupnini, iako su udružene i povezane, jasno su odvojene misli. Naš Gospodin Isus započeo je djelo davanja otkupnine u vrijeme svog posvećenja, na svom krštenju u Jordanu, i završio je to otkupiteljsko djelo na križu kada je uzviknuo: „Svršeno je.” Život tamo položen dovoljna je otkupnina za grijeh cijeloga svijeta; i svi će znati za tu činjenicu i cijeliti je u dogledno vrijeme. Ali cijena nije primijenjena za čovječanstvo na Jordanu, niti još na Kalvariji. Žrtva našeg Gospodina bila je neophodna prije nego što je mogao posredovati u Novom savezu. On mora umrijeti kao žrtva za grijeh, kako bi postao prvorodeni od mrtvih, Posrednik, na duhovnoj razini postojanja. Zatim, da bi bio svjetski Posrednik, uskrsli Krist trebao je imati zasluge ili otkupninu u rukama i, više od toga, trebao ju je predstaviti Bogu u korist svijeta, prije nego što je mogao preuzeti kontrolu nad svijetom i, kroz kanale Milenijskog kraljevstva i pod uvjetima Novog saveza, ponuditi uzdizanje Adamu i njegovoj rasi – gore, gore, gore, iz sadašnjih uvjeta

jednako odnosi na mentalne kao i na fizičke odnose s drugima. Tko ne ljubi pravednost; da, tko god ne mrzi nepravdu, sigurno je u opasnosti da bude izbezumljen zabludama u ovom zlu danu. Zasigurno je Sotoni i palim anđelima pod njim dana izvanredna moć da iskušaju Božji narod, a kasnije i svijet, da se oslobode svake umjerenosti u bjesnilu pogrešaka na jednu ili drugu temu s jednom ili drugom osobom. Budimo unaprijed upozoreni i „bdijte i molite da ne padnemo u napast.”

grijeha i smrti. Jednom riječju, pravda je trebala biti zadovoljena u pogledu kazne izrečene protiv Adama i zahvaćene njegovom rasom, prije nego što su velika vremena uskrsnuća ili obnove pod Novim savezom mogla biti inaugurirana.

Kada je Krist (koji je imao punu otkupninu, dovoljnu za grijeh cijelog svijeta) uzašao na visinu, nije predstavio otkupninu u korist svijeta. Naprotiv, u skladu s Božanskim programom za odabir Crkve prvorodnih, imenovani Posrednik za taj obećani Novi savez primijenio je zasluge svoje žrtve, ne za svijet i brisanje njegovih grijeha, niti za pečaćenje Novoga saveza između Boga i svijeta čovječanstva – primijenio ga je „za nas,” za grijeh Crkve, za grijeh posvećenih vjernika. „On je učinio zadovoljštinu za naše grijeh,” budući da će, uskoro i na kraju ovog Doba, on koristiti svoju krv, zasluge svoje žrtve (pronesene kroz Crkvu) i primijeniti to na Pravdu za zadovoljenje grijeha cijelog svijeta. – I. Ivanova 2:2.

Naš Gospodin ima različite službe – prorok, svećenik, kralj, posrednik, zagovornik, sudac. Nije se kao Kralj pojavio u Božjoj prisutnosti i učinio zadovoljštinu za naše grijeh – niti kao Sudac, niti kao Prorok, niti kao Posrednik Novoga saveza. Pojavio se u Božjoj prisutnosti za nas kao Veliki svećenik naše profesije (ili reda) – kao naš Otkupitelj i Zagovornik kod Oca.

Zašto je naš Gospodin dopustio da Izrael i svijet ostanu u izopćenom stanju ovih tisuću devet stotina godina, nakon što je položio otkupninu, dovoljnu za grijeh cijeloga svijeta, i nakon što je bio prepoznat kao onaj koji će posredovati u Novom savezu pomirenja između Boga i čovječanstva?

Odgoda u primjeni otkupne cijene na oprostjenje grijeha svijeta, odgoda u pečaćenju Novog saveza s Izraelom i omogućavanje blagoslova svih obitelji na zemlji kroz njega i njih; odgoda u donošenju „vremena obnove svega” pod uređenjem Novog saveza, ima posebnu svrhu. To je kako bi se dopustilo biranje ili odabir Crkve, koja je Tijelo Kristovo. „Ovo je veliko otajstvo; ali ja govorim o Kristu i Crkvi.” (Efež. 5:32.)

Ovo otajstvo, koje malo tko može razumjeti, je da je određenoj klasi, opravdanoj vjerom, dopušteno pridružiti se svom Otkupitelju kao sudionici u njegovoj žrtvi, njegovim patnjama, njegovoj smrti, kako bi im se dodijelio udio s njim u njegovom slavnom djelu Tisućgodišnjeg kraljevstva – u blagoslivljanju prirodnog Izraela i svih obitelji na zemlji pod pripremama Novoga saveza – koji će biti zapečaćen ili učinjen obvezujućim i djelotvornim njegovom primjenom njegove zaslužne žrtve u korist svijeta. „Tajna je Gospodnja s onima koji ga štiju, i on će im pokazati svoj Savez.” (Psa. 25:14.) „Vama je dano znati tajne Kraljevstva nebeskog” (Mat. 13:11), ali svima izvana ove stvari su govorene u prisposodobama i mračnim izrekama, da slušaju čuju i ne razumiju.

Nije na nama da utvrđujemo tko pripada pravilno posvećenom podsvećenstvu kojemu je dopušteno sudjelovati s Velikim svećenikom u njegovom djelu žrtvovanja tijekom ovog Evandeoskog doba i, kao članovi njegova Tijela, s vremenom dijeliti njegovu slavu, predočeno sa Melkizedekovim svećenstvom – „svećenik na prijestolju” koji pod Novim savezom blagoslivlja Abrahama i njegovo potomstvo i sve obitelji na zemlji. Blago našim očima ako možemo vidjeti ovo „Otajstvo!” Blagoslovljena su naša srca ako cijenimo povlasticu koju uživaju posvećeni tijekom ovog Evandeoskog doba sudjelovanja u Kristovim mukama, u Kristovoj smrti – ispijanja njegove čaše i uranjanja u njegovu žrtvenu smrt! Samo onima koji tako požrtvovno pate s njim kao njegovi članovi bit će dodijeljen udio s njim u slavi kao njegovi sunasljednici – kao članovi velikog proroka, svećenika, kralja, posrednika, suca svijeta.

Jednom riječju, dakle, kašnjenje u pečačenju Novoga saveza i blagoslovu Izraela, i blagoslovu preko Izraela svih obitelji na zemlji, nije slučajno, već sasvim božanske namjere. Tih gotovo devetnaest stoljeća je u svrhu pronalaženja posebne klase čovječanstva, „ne od svijeta, kao što ni Krist nije bio od svijeta” (Ivan 17:16), već izabranih od svijeta; i da im da priliku da pate s njim kao njegovi članovi i da tako na kraju ovog doba kroz Prvo uskrsnuće budu prepoznati kao njegovi članovi, dionici njegova uskrsnuća, dionici njegove slave. Drugim riječima, Bog je namjeravao da svi njegovi blagoslovi prođu kroz Isusa, ali prvo da dopusti odabir Crkve, da bude njegova Zaručnica, Suradnica, Sunasljednik, u svemu što je naslijedio pod Abrahamskim savezom. Tako je zapisano: „Ako ste Kristovi, onda ste potomstvo Abrahamovo i baštinici po obećanju” (Gal. 3:29) – baštinici svih povlastica obećanja, suradnici u cijelom djelu blagoslivljanja svih obitelji zemlje. Stoga je Crkva, prema Svetom pismu, proglašena Kraljevskim svećenstvom koje će tijekom Milenija dijeliti Otkupiteljevo prijestolje. Oni su proglašeni Isusovim suradnicima u djelu suđenja

svijetu. Kao što čitamo: „Zar ne znate da će sveci suditi svijetu?” (I. Korinćanima 6:2.) Oni trebaju biti članovi velikog Proroka, velikog Učitelja – „Proroka će vam podići Gospodin, Bog vaš, između vaše braće.” (Djela apostolska 3:22.) Podizanje članova ovog velikog proroka bilo je u procesu gotovo devetnaest stoljeća. Prva je podignuta glava. Uskoro će uskrsnuti i članovi njegova Tijela, dionici „njegova uskrsnuća.” Slično to su članovi velikog Posrednika između Boga i ljudi i imat će veze sa svakom značajkom djela posredovanja tijekom Milenija. Gospodin, Glava, uvijek će biti Glava Crkve. Kao što Apostol kaže, Bog je dao Kristu da bude Glava nad Crkvom, koja je njegovo Tijelo – Glava nad svime, Bog blagoslovljen zauvijek. – Efežanima 1:22,23.

Vidjeli smo kako se naš Gospodin, kad je uzašao na visinu, ukazao za Crkvu, samo za domačinstvo vjere, kao njihov Veliki svećenik, kao njihov zagovornik, ali ne i kao njihov Posrednik, jer Crkva nije pod Novim savezom, baš kao što njihov Gospodin i Glava nije bio pod Novim savezom. On je Abrahamovo Potomstvo pod izvornim Abrahamskim Savezom. Mi, njegova Crkva, također smo Abrahamovo Potomstvo pod tim Savezom. „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici prema obećanju,” Savezu. – Gal. 3:29.

Novi savez je postao nužan kao dodatak Savezu vjere ili Abrahamskom savezu jer, kao što apostol izjavljuje, „Svi ljudi nemaju vjere.” (2. Solunjanima 3:2.) Velika većina Adamove rase je toliko pala da ne može pristupiti Bogu kao što je to učinio Abraham, i kao što to čini prava Crkva, kroz vjeru. Jedini način da se koristi velikoj masi čovječanstva, dakle, je uspostava Posredničkog Kraljevstva, koje će nasilno uništiti grijeh i sve što je suprotno pravednosti i dati čovječanstvu uzorak pravedne vladavine, pravednog ponašanja i eksperimentalnu lekciju koja ilustrira blagoslove koji će u skladu s božanskom pripremom pripasti pravednicima – priprema je da tko god pod povoljnim uputama Posredničkog Kraljevstva nauči ljubiti pravednost i mrziti bezakonje može imati veliki Božji dar, vječni život, kroz Isusa Krista, našega Gospodina, pod djelovanjem Novog saveza zapečaćenog s Izraelom, čiji će se blagoslovi dijeliti tijekom Milenija.

Imajte na umu kako je naš Gospodin, prije nego što je odbacio prirodni Izrael kod Prvog dolaska, omlatio je i ovijao cijelu naciju i okupio svu klasu pšenice, sve „prave Izraelce,” sve koji su imali Abrahamovu vjeru i koji su, prema tome, bili podobni blagoslovima Abrahamskog saveza. Svi su ovi bili blagoslovljeni prednostima Uzvišenog poziva – prednostima dijeljenja patnji Posrednika Novoga Saveza, da bi kasnije, kao članovi njegova Tijela, nakon što su sudjelovali u njegovom krštenju u žrtvenu smrt, mogli također sudjelovati u „njegovom uskrsnuću” u slavu,

čast i besmrtnost; da, nakon što su sudjelovali u njegovoj čaši žalosti – sudjelujući ili uzimajući od „krvi Novog saveza,” mogu, kasnije, podijeliti njegovu čašu radosti u Milenijskom kraljevstvu.

Ovi, sve u svemu „ne mnogi,” ne moraju čekati da budu pomireni s Bogom na silu, pokornošću, pod djelovanjem Posredničkog Kraljevstva Milenijskog doba. Oni su po vjeri već pomireni s Bogom smrću njegova Sina; jer, kako kaže Apostol, on ne samo da nas pomiruje, nego nam je povjerio službu pomirenja, prednost, službu dovođenja drugih u stanje pomirenja, u sklad s Bogom. Njihova je prednost koristiti ovu službu sada s onima koji imaju uho da čuju – tako sljedeći primjer Isusa i apostola. Ali služba pomirenja koja je sada povjerena vjernicima za vjerničke uši, bit će proširena na svijet tijekom Milenija. Cijelo djelo Posredničkog Kraljevstva, pod kontrolom velikog Kralja Posrednika i njegovih suradnika, kraljeva i svećenika, bit će djelo pomirenja. Veliki Posrednik će pomiriti – ili ispuniti zahtjeve Pravde za grijeh cijeloga svijeta na kraju ovog Evandeoskog doba predstavljanjem zasluge svoje žrtve u korist svijeta, nakon što ta zasluga bude iskorištena u potpunosti i položena od Crkve, koja je njegovo Tijelo. Zatim će tijekom Milenija posredovati ili se baviti „ljudima” – svijetom.

„Kućanstvo vjere” koje Bog može i prihvaća pod Abrahamskim savezom, Savezom milosti ili vjere koje predstavlja Sara (Gal. 4:22-31), ne samo da je mnogo manje, nego je mnogo drugačije u svakom pogledu od svijeta čovječanstvo koje se u našem tekstu naziva „ljudima.” Naš je Gospodin uvijek govorio o prvima kao odvojenom i odijeljenima od svijeta – „Vi niste od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.” Proročanstvo o izlivanju Duha Svetoga označava ih kao odvojene od ostatka svijeta. Na Pedeseticu i tijekom ovog Evandeoskog doba, Bogu je bilo drago izliti svog Svetog Duha na svoje slugu i na svoje sluškinje – na one koji mogu i dolaze u odnos s njim kroz Krista, pod uvjetima vjere izvornog Abrahamskog saveza. Ali on nam kroz proročanstvo jasno pokazuje da će u određeno vrijeme „izliti svoga Duha na svako tijelo” – na ljude – svijet – čovječanstvo.

Ova jasna odvojenost klase crkve, pozvane tijekom ovog Evandeoskog doba pod posebnim blagoslovima Abrahamskog saveza, u zajednici s Gospodinom Isusom, jasno je i snažno prikazana u tipu Izaka i njegove nevjeste i sunasljednice, Rebeke. Abraham (kao tip Boga) je poslao svog slugu Eleazara (tip Svetog Duha) da pozove nevjestu za njegovog sina Izaka. Sluga je iznio određene dokaze svoje misije i autoriteta i, kada je Rebeka povjerovala i prihvatila Abrahamov prijedlog da postane Izakova zaručnica, primila je određene darove, predodžbe za darove i plodove Duha Svetoga. Zatim je vjerom počela

upoznavati svog zaručenog muža. Ovo je ilustracija koju je Bog dao i u potpunom je skladu sa svakim tekstom Svetoga pisma. Ne čitamo da je Izak pozvao vlastitu nevjestu i zatim djelovao kao posrednik između nje i svog oca, niti da je Izak uopće imao bilo kakve veze s privlačenjem. U skladu čitamo riječi našeg Gospodina: „Nitko ne može doći k meni (kao učenik, sljedbenik, sunasljednik u mom Kraljevstvu – kao član moje Zaručnice) ako ga Otac koji me poslao ne privuče.” (Ivan 6:44.) I opet, „Nitko ne uzima ovu čast za sebe, osim onoga koji je pozvan od Boga, kao što je bio Aron.” – Heb. 5:4.

Pogledajte ponovno naš tekst; primijetite njegovu postavku! Zašto je Apostol napisao ove riječi?

Kontekst pokazuje da je savjetovao da se treba moliti za sve ljude, a ne samo za Crkvu; da molitva treba uključiti kraljeve i one na vlasti. Naša molitva za njih ne bi trebala biti da budu članovi Tijela Velikog svećenika i Posrednika za svijet, nego bi naša molitva za njih trebala biti u smjeru koji bi bio od najveće pomoći za interese Crkve, izabrane klase sada okupljene – „da možemo voditi tih i miran život u svojoj pobožnosti i čestitosti.” (I. Tim. 2:2.) Apostol dalje objašnjava zašto bismo se trebali sjećati upravitelja svijeta u molitvi. On kaže: „To je dobro i ugodno u očima našega Spasitelja Boga.” Drago mu je što imamo velikodušno, suosjećajno, ljubazno mišljenje o svijetu čovječanstva, jer tako on sam misli o njima i namjerava, „želi da svi ljudi budu spašeni [oporavljeni od nedostataka pada] i dođu do spoznaje Istine.” On ne želi da svi ljudi sada dođu do ovog znanja, jer on zna da Sotona, bog ovoga svijeta, zasljepljuje umove mnogih tako da ne mogu dobiti ovo znanje, i njegovo vrijeme još nije došlo za vezivanje Sotone; ali, budući da je njegova volja da na kraju svi moraju doći do spoznaje Istine, prema tome mora biti dobro i prihvatljivo u njegovim očima da se trebamo moliti za njih i suosjećajno uzimati u obzir njihove interese i dobrobit, kao povezane s našima.

U prilog ovom stavu, da cijelo čovječanstvo mora biti oporavljeno od smrtne kazne i dovedeno do spoznaje Istine, Apostol ističe da je Bog napravio ovu pripremu, naime, da kao što postoji jedan Bog, tako postoji i jedan Posrednik između Boga i ljudi – između Boga i svijeta. Činjenica da je ovaj Posrednik već umro za grijeh cijeloga svijeta, otkupna cijena, i daljnja činjenica da ga je Bog prepoznao i visoko uzvisio, daje nam sigurnost konačnog izvršenja Božjih milosnih namjera na u ime čovječanstva. Vidimo Boga i vidimo osuđeni svijet i sada vidimo Posrednika predviđenog za pomirenje njih dvoje. Nakon više od tisuću osamsto godina još uvijek vidimo isto; ali dodatno vidimo da je Gospodin pozivao i posvećivao „malo stado” kao članove Posredničkog Tijela pod ovom velikom Posredničkom

Glavom. Tada će u skladu sa pripremama Novog saveza čovječanstvo općenito primiti svoj dio blagoslova Isusove otkupne žrtve.

Cijelo čovječanstvo su „po prirodi djeca gnjeva” – uključujući i obitelj vjere (osim glave). Čitavo je čovječanstvo bilo „neprijatelji Božji zbog zlih djela,” u smislu da su, zbog neznanja i pada, bili prekršitelji Božanskog zakona, i stoga podvrgnuti ponovnoj Božanskoj osudi, nakon što budu oslobođeni smrtne kazne prvobitnog grijeha. Crkva i svijet, „ljudi”, do sada su bili slični. Ovdje se, međutim, očituje razlika. Svi su bili grešni, ali svi nisu voljeli grijeh. Svi su bili nesavršeni u tijelu, ali neki su u svojim umovima željeli i tražili Boga. Tolike ljude iz ove posljednje klase koji su posjedovali oko vjere i uho vjere, Bogu je bilo drago opravdati vjerom tijekom ovog doba. S ostatkom, slijepim i gluhim, tijekom Milenija, pod Posredničkim Kraljevstvom Krista, postupat će se duž linije sile. Kad su im oči otvorene i uši otvorene, svako koljeno mora kleknuti i svaki jezik priznati.

Ovdje vidimo različite klase, i razlog za razliku u metodama Božjeg postupanja s njima. Privlačeci neke Kristu, on im dopušta pod haljinom Kristove pravednosti da svoja tijela prinesu na žive žrtve i tako postanu zakonski mrtvi kao ljudi. U isto vrijeme, on ih svojim Svetim Duhom oploduje za novu prirodu, kao članove i suradnike njegova Sina, velikog Zapovjednika njihova spasenja. Ovi kao nova stvorenja ne trebaju posrednika između sebe i Oca, jer, kako Otkupitelj izjavljuje, „Sam vas Otac ljubi.” (Ivan 16:27.) I sveti Pavao opet izjavljuje: „Tko osuđuje, Bog opravdava.” (Rimljanima 8:32,33.) Ako ih je sam Bog opravdao i primio njihovu žrtvu, smatrajući je

„svetom i prihvatljivom,” sigurno im nije potreban posrednik da dođe između Oca i njih, već su sami u pripremi da budu članovi Kraljevskog svećenstva, članovi Tijela velikog Posrednika.

Ali njima je potrebno ono što Sveto pismo kaže da imaju, naime, Branitelj. Svijet, koji treba posrednika i njegovo posredničko Kraljevstvo, pronaći će Božju pripremu za njih u tom smislu. Crkva, koja treba Branitelja, nalazi da je Božja priprema već zadovoljila tu potrebu. „Imamo zagovornika kod Oca, Isusa Krista, pravednika.” (I. Ivanova 2:1.) Ali mi (Crkva) nemamo posrednika s Bogom – posrednik bi bio potpuno neumjesan, miješanje u dragocjeni odnos Crkve priznat i od Oca i od Sina.

Ali zašto nam je potreban Zagovornik? Jer, iako smo kao nova stvorenja slobodni od osude i imamo najpotpuniji odnos s Ocem i možemo ići k njemu ka „prijestolju nebeske milosti da dobijemo milost i nademo milost za pomoć u svakom trenutku potrebe,” ipak mi nova stvorenja imamo ne naša nova tijela i nećemo ih imati dok ih ne primimo u Prvom uskrsnuću. U međuvremenu, u skladu sa božanskom pripremom, moramo koristiti naša zemaljska tijela, za koja i Bog i mi priznajemo da su nesavršena. Budući da možemo djelovati samo kroz svoja tijela, slijedi da „ne možemo činiti stvari koje bismo htjeli,” jer „u našem tijelu ne prebiva savršenstvo.” Ali ako zbog slabosti ili neznanja tijela pogriješimo, Božanska priprema za nas je da naš Zagovornik, čija je otkupiteljska zasluga primijenjena na nas, pojaviti će se za nas (figurativno primijeniti svoju zaslugu) za otkazivanje naših nenamjernih zlodjela i tako nas održati u Očevim očima bez mrlje ili bore.

SNAGA VOLJE – SAMOKONTROLA

– RIMLJANIMA 14:10-21 – 28 STUDENOGA –

Ključni tekst: – „Dobro je ne jesti meso niti piti vino niti činiti ono o što se brat tvoj spotiče ili sablažnjava ili ga čini slabim.” – Rim. 14:21

U DANAŠNJEM proučavanju sveti Pavao, u svom snažnom stilu, označava put ispravnog kršćanskog ponašanja, u skladu s drugom velikom zapovijedi Zakona, „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.” Pouka se može primijeniti u određenoj mjeri na svako inteligentno biće, ali strogo, osobito, posebno, odnosi se na svakog posvećenog člana Crkve Kristove. Svi ljudi imaju volju i važno je da je svi nauče koristiti. Kako čovjek hoće takav je! Bez volje, ukošeni, su stvari, a ne pravi muškarci i žene. Biti heroj u borbi znači imati volju, a srazmjerno njenoj ispravnosti i snazi bit će utjecaj i vrijednost ličnosti. Djecu ne treba odgajati da nemaju volju, nego, naprotiv, da imaju volju, ali da je podvrgavaju pravim vladarima i vodičima života – u početku roditeljima i zemaljskim učiteljima, a kasnije Božanskoj volji – potpuno, kompletno.

Apostol se obraća onima koji svoju volju pokoravaju Gospodinu – onima koji su prihvatili Božansku volju, umjesto svoje. Najplemenitiji i najbolji od Božjeg naroda su oni koji imaju snažnu, željeznu volju, koju su u potpunosti podložili vodstvu i usmjeravanju Gospodina – kroz Bibliju, Duha Svetoga i Božansku Providnost. „Otac traži takve štovatelje koji mu se klanjaju u duhu i istini.”

RAZVIJANJE SNAGE VOLJE

Neki su rođeni sa snažnom voljom; drugi prilično slaboumni. U svijetu potonji tonu ili plivaju, preživljavaju ili nestaju, u nestalnostima života, često kontroliranim zakonom ponude i potražnje i opstankom najjačih. Nejednakosti pri rođenju često su naglašene životnim iskustvima i često katastrofalne. Neki od onih koji imaju jaku volju postaju trgovački

prinčevi i upravitelji velikih poduzeća, a neki postaju lopovi i očajnici – ishod uvelike ovisi o slučajnim kanalima. Jedini siguran put za svakog pomorca na moru života je da ukrea na palubu broda velikog kormilara, Gospodina Isusa. Ovaj kormilar će vjerojatno rijetko voditi u luku zemaljskog bogatstva ili zemaljske popularnosti, ali, ako mu se dopusti, on će nas sigurno dovesti do pravog utočišta.

Pod ovim kormilarem ljudska je volja poput snažnog broda s moćnim jarbolima i jedrima ili snažnim motorima. Što je veća snaga, to je veći kapacitet i korisniji. Ispravan kormilar će nas voditi ne samo sigurno pored stijena katastrofe i plićaka grijeha, već i do luke vječnog života i radosti i mira i zajedništva Božanskog.

Ali ovaj kormilar nije potreban samo onima jake volje; oni koji su slabe volje prirodno ga trebaju jednako toliko, jer iako možda ne trče na stijene s istim stupnjem sile i ne naprave jednako težak brodolom, vrlo je vjerojatno da će biti uhvaćeni na plićaku grijeha i, na besmislen način, ne uspijevaju ništa postići u životu.

NOVA STVORENJA U KRISTU ISUSU

Oni koji tijekom ovog doba potpuno predaju svoju volju Gospodinu i zauzvrat primaju začecje od Svetoga Duha biblijski su nazvani „novim stvorenjima u Kristu Isusu.” Njihove su volje podređene Božjoj volji u Kristu. Obećano je da će lekcije Božje Riječi i sva životna iskustva pod Božanskim nadzorom raditi za njihovo dobro; ojačati njihovu volju ako je preslaba; učiniti ih ispravno savitljivima ako su previše kruti, i općenito, na kraju učiniti od njih najviše što je moguće u sadašnjem životu u pobožnosti, i pripremiti ih za život koji dolazi.

Takvima se obraća sv. Pavao u ovoj lekciji. Potiču se da ne osuđuju braću u smislu da ih osuđuju, nego da sude sami sebi, kritiziraju sami sebe i od sebe prave

AUTOBIOGRAFIJA SV. PAVLA

– 2 KORINĆANIMA 11:21; 12:10 – 21 STUDENOGA –

Ključni tekst: – „Reče mi, Dovoljna ti je moja milost, jer se moja snaga usavršuje u slabosti.” – 2. Kor. 12:9

KRATKA PRIČA Sv. Pavla o njegovom životu navedena u ovoj studiji napisana je iz Makedonije 57. godine po Kr., prije događaja zabilježenih u našim nedavnim studijama. On nam daje razne činjenice zapisane u Knjizi Djela apostolskih. Protivnik bi mogao kritizirati njegovo recitiranje teških iskustava i pobjeda vjere i mogao bi tvrditi da je apostolova skromnost trebala spriječiti takav hvalospjev o njegovim vlastitim podvizima. Međutim, Crkva u Korintu i sav Božji narod od tada imaju razloga za zahvalnost što je izvještaj dat. To je bila apostolova obrana, ne samo sebe, nego posebno obrana Kristovih doktrina, koje je on, kao Gospodinov glasnogovornik,

svijetle primjere, te tako pomažu braći i daju plemeniti primjer svijetu. Svi prije ili kasnije moraju položiti račune Gospodinu i nepotrebno je naše suđenje. Stoga, ako smo osuđivali ili kritizirali jedni druge u prošlosti, trebali bismo to izbjegavati u budućnosti i samo kritizirati sami sebe – svoje riječi, svoja djela, svoje misli – da ništa u nama ne bi moglo biti kamen spoticanja na putu drugoga.

Obredna čistoća ili nečistoća hrane nije ništa za kršćanina, koji je slobodan od svih zakona osim Zakona ljubavi. Ali Zakon ljubavi kontrolira i zabranjuje nam da spotičemo ili čak ožalostimo brata koji je manje informiran o ovoj temi od nas samih. Kako bismo mi, kontrolirani ljubavlju, mogli jesti ili piti, djelovati ili govoriti na način koji bi drugoga povrijedio? Dobro je imati slobodu, ali iskoristimo je tako da ne povrijedimo one manje napredne.

Poziv ovog Evandeoskog doba je sunasljedstvo s Kristom u njegovom Milenijskom Kraljevstvu, a oni koji se tako nazivaju nisu pod ropstvom židovskog Zakona. Imaju veću slobodu u Kristu. Ali hoćemo li reći da se prednost našeg odnosa prema Gospodinu kao budućih nasljednika Kraljevstva uglavnom sastoji u slobodi da jedemo što želimo i pijemo što želimo? Sigurno ne. Ovo su samo manje prednosti našeg blagoslovljenog odnosa s Kristom i Kraljevstvom. Naš glavni blagoslov sastoji se u našem „opravdanju i miru i radosti u Duhu Svetom.” – r. 17.

Cijenimo ove, naše glavne blagoslove i prednosti sadašnjeg vremena, jer, radeći tako, bit ćemo ugodni u Božjim očima, a ljudi će također odobravati naše ponašanje. Dakle, slijedimo stvari koje čine mir i stvari kojima možemo izgrađivati jedni druge. Nemojmo čak ni riskirati povredu pravednosti i djelovanja Božje milosti u drugima korištenjem naših sloboda na bilo koji način koji je suprotan njihovoj dobrobiti. Naprotiv, smatrajmo privilegijom poništiti svoja prava, ako tako možemo slaviti Boga i blagoslivljati svoje bližnje.

bio korišten da ih objavi. U Božjem poretku on je tada, kao i od tada, bio predvodnik u iznošenju kršćanskog nauka. Njegovom izlaganju suprotstavili su se lažni učitelji i pseudoapostoli, kao i „tobožnji učitelji.”

Apostol je stoga bio dužan boriti se s neprijateljima izvan i unutar Crkve i samo ga je Božanska moć naizgled mogla održati u tako neravnopravnoj borbi. Proveo je više od godinu dana u Korintu, sadivši sjeme Istine i utvrđujući ondje vjernike, dok je porukama i poslanicama ohrabrivao druge male skupine Gospodinova naroda na raznim stranama. Djelo je cvjetalo i Gospodin je dopustio Protivniku da izazove protivljenje, kako vanjsko tako i unutarnje. Interno

lažna braća iznijela su različite optužbe protiv sv. Pavla. Protivili su se nekim njegovim učenjima. Oni su poricali da je on apostol ništa više od njih samih. Tvrdili su da je pogriješio u učenju da je obrezivanje pogana nepotrebno; da njegova učenja nisu bila čvrsta i dosljedna (2 Kor 1:17); da je bio predan samohvali (2 Kor 3:1; 5:12; 10:8); i da je preuzeo neovlašten autoritet. – 2 Kor. 10:14.

Optuživali su ga da je nedomoljub i da je otpao od vjere (2 Kor 11:22); da uopće nije bio Kristov sluga (2 Kor 10:7; 11:23); da je lažno pretpostavio da je jedan od Kristovih poslanika (2 Kor 11:5; 12:11); da nije mogao pokazati nikakve dokaze svog navodnog apostolstva; da za razliku od dvanaestorice nikada nije osobno upoznao Krista; da je njegovo svjedočanstvo bilo iz druge ruke, a ne izravno kao ono ostalih.

Ne iznenađuje nas saznanje da su ovi lažni učitelji zbunili Crkvu u Korintu i to je rezultiralo rascjepima, frakcijama, sektama, strankama – neki su govorili, Ja sam Pavlov; drugi, ja sam Apolonov; drugi, ja sam za Petra, itd. Predbacivali su svetom Pavlu što je radio na svom zanatu i primao darove iz Makedonije (2 Kor 11:2-10), tvrdeći da je svoje potrebe trebao iznijeti pred Korinćane. Insinuirali su da je prilog prikupljen za siromašne u Jeruzalemu vjerojatno djelomično, barem, za njega. (2. Korinćanima 12:16.) Čak su pitali je li sigurno da je on uopće Hebrej – čiste krvi – ako nije bio poganin u cijelosti ili djelomično. (2. Korinćanima 11:22.) Ove zle strijele, čak i gorke riječi, mora da su duboko, bolno ranile nekoga tako osjetljivog kao što je bio apostol, pogotovo jer su dolazile od nekadašnjih prijatelja, zbog kojih je bio spreman pretrpjeti gubitak sve stvari. Ali ova druga poslanica Korinćanima nije napisana, možemo biti sigurni, samo u samoobrani, već uglavnom u obrani Istine, jer ako bi on osobno bio diskreditiran istine koje je predstavljao i sam Gospodin i njegov slavni Plan bili bi isto tako diskreditirani.

Sveti Pavao nije bio sam u tim opasnostima od lažne braće i svijeta. U prošlosti Sokrat, Calvin, Wesley, Washington, Savonarola, Lincoln, Grant, svi su oni imali svoje ogovarače, klevetnike, opadače. Biskup Phillips Brooks posljednjih je godina doživio teška iskustva u vezi s tim što ga je navelo da napiše ove retke glede sebe:

„A ovako on izgleda,
Ovo dosadno stvorenje, Phillips Brooks?
Nije ni čudo što tako izgleda,
Da Crkva sumnja u Phillipsa Brooksa!
Pa, ako on sebe poznaje, pokušat će
dati tim sumnjičavim pogledima laž
Ne usuđuje se obećati, ali tražit će
Baš kao biskup da bude krotak;

„Hoditi putem koji mu se pokaže,
Vjerovati snazi koja nije njegova,
Ispuniti godine poštenim radom,
Služiti svom danu i ne izbjegavati;
Potpuno zaboraviti što su ljudi rekli,
Čuvati svoje srce i čuvati njegovu glavu,
Sve dok ljudi, koji ga polažu na počinak,
Ne kažu: 'Barem je dao sve od sebe.'”

TRI DOKAZA SV. PAVLA

Proučavajući u svjetlu prethodno navedenog, možemo podijeliti Apostolovu obranu u njegovoj drugoj poslanici Korinćanima u tri dijela:

(1) Patnje koje je podnio u vezi s propovijedanjem Istine pokazale su njegovu ljubav prema njoj, njegovu ljubav prema Gospodinu i njegovu ljubav prema ljudima koji imaju sluha.

(2) Dokaz njegova apostolstva u viđenjima koja su mu bila dana, zajedništvo s Bogom i njegov duboki uvid u duhovne istine te činjenica da ga je Gospodin posebno zadužio da objavi njegovo ime u Jeruzalemu i poganima. To je doista, zajedno s time što je vidio Gospodina „kao rođen prije vremena,” predstavljalo glavni dokaz njegova apostolstva, zajedno sa službom koju mu je bilo dopušteno vršiti za Gospodinovu stvar pod tim nalogom.

(3) Napokon njegov daljnji dokaz – on je još uvijek bio svećenik Gospodina i njegove poruke onima koji su imali sluha.

Pod prvom točkom sveti Pavao nabroja njegovu vjernost, govoreći: Jesu li oni Izraelci? I ja sam. Jesu li oni Sjeme Abrahamovo? I ja sam. Jesu li oni Kristove sluge? služim više; jer ja sam služio ili služio više od njih, na većim poljima; u trudovima obilnijim; u prekomjernim udarcima – primljenima od ruku pogana, židovska mjera bila je četrdeset udaraca. U zatvorima je bio češće; češće izložen smrti; bičevan do krajnjih granica (trideset i devet udaraca) od Židova; pet puta batinama; kamenovan; brodolomnik; dan i noć u dubini na olupini; često u putovanjima; u pogibelji mnogima od poplava, od razbojnika; od pogana; od svojih sumješтана; u gradu; i u divljini; na moru i među lažnom braćom. Umor i bol njegove službe; njegovo bdijenje, gladovanje i žeđ, postove, hladnoću i oskudicu iskusio je više nego bilo koji drugi apostol. Nadalje, u Božjoj providnosti briga za sve Crkve bila je njegova ugodna i teška odgovornost. Sve je to pokazalo njegovu vrhunsku ljubav prema Bogu, bližnjemu i braći, do stupnja bez premca.

Pod drugom točkom vidio je Gospodina kao duhovno biće u sjaju iznad sunca u podne, prije ostatka Crkve. Ono što su drugi apostoli vidjeli od našeg Gospodina tijekom četrdeset dana njegovih ukazanja kao čovjeka nakon njegova uskrsnuća ne bi se po važnosti usporedilo sa svjedočanstvom o uskrsnuću

našega Gospodina koje je vidio sv. Pavao. Osim toga imao je najzapanjuću viziju ili objavu u kojoj je bio „odveden do trećeg neba” i vidio stvari koje nije bio ovlašten objasniti.

Treće nebo je novo nebo budućnosti – Milenijskog doba. Prvo „nebo i zemlja,” ili primarno uređenje, nestali su u potopu. Druga organizacija „neba i zemlje,” koja je započela u potopu, još uvijek postoji. Treće „nebo i zemlja,” ili novo razdoblje, je ono koje dolazi – ono koje će biti uvedeno kod Mesijinog drugog dolaska. Drugim riječima, sveti Pavao u viziji je bio uhvaćen i dan mu je pogled na uvjete, slavu, blagoslove, itd. Tisućljetnog kraljevstva – stvari koje u to vrijeme nisu bile prikladne za općenito otkrivanje. Unatoč tome, ta je vizija pomogla apostolu u jasnom mentalnom shvaćanju božanskih namjera, te je oblikovala i obojila sve njegove poslanice.

I sada, „u svoje vrijeme,” spisi svetog Pavla predstavljaju ključ Božanskog plana vjekova. Doslovnije je vidio stvari koje su naknadno otkrivene u simbolima svetom Ivanu na Patmosu i predane Crkvi u simbolima koji se nisu mogli riješiti do određenog vremena. S obzirom na ove stvari, mogao je napisati: „Ali vam potvrđujem, braćo, da evanđelje koje sam ja

propovijedao nije od ljudi; jer niti sam ga ja od čovjeka primio, niti bio poučen, nego po otkrivenju Isusa Krista.” – Gal. 1:11,12.

Treći test, naime, njegova svetost, očituje se posvuda u njegovim spisima. Nije propovijedao zbog prljave dobiti, niti zbog svjetovnog pljeska, niti zbog časti ljudi – čak ni zbog časti Crkve. Izjavio je: „Vrlo rado ću trošiti i biti potrošen za vas, iako što vas više volim, manje ću biti voljen.” I opet kaže ono što je njegov život potvrdio: „Ne tražim tvoje nego tebe.”

Čini se da je njegov „trn u tijelu,” vjerojatno slabost očiju, rezultat njegovih iskustava s velikom svjetlošću, na putu za Damask, narušio njegov osobni izgled i, za dobrobit razloga, opravdao njegovu molitvu Gospodinu za olakšanje i time širi utjecaj. Molitva mu je uslišana, ali ne onako kako je očekivao. Gospodin je objavio da će dati svoju nadoknađujuću milost, izjavljujući: „Dosta ti je moja milost; moja je snaga u slabosti savršena.” Apostol nas uvjerava da je najsrdačnije pristao na ovaj prijedlog, rekavši: „Rado ću, dakle, trpjeti da milost Božja nada mnogom obilova.”

Kakvu divnu pouku imamo u iskustvima svetog Pavla i kako je pravedno napisao da ga trebamo slijediti, kao što je on slijedio Gospodina Isusa!

TOČKE O OTKUPNI KOJE TREBA ZAPAMTITI

KADA god se riječ Otkupnina koristi u Svetom pismu, ona ima značenje otkupne cijene prema grčkom – odgovarajuća cijena, dovoljna cijena.

Otkupljivanje označava primjenu otkupne cijene.

Dakle, kada čitamo da je naš Gospodin Isus dao sebe kao otkupnu cijenu za sve, to znači da je njegova žrtva, završena na Kalvariji, dovoljna cijena da izvrši otkupljivanje cijelog čovječanstva, ako se tako primijeni ili kada se tako primijeni.

Naš Gospodin je položio svoj život; umro je za nas; dao je našu otkupninu u Očeve ruke kada se bez mane prinio Bogu. Ali stavljanje te zaslužne žrtve u Božje ruke i primjena te zasluge na čovječanstvo dvije su različite stvari.

Polaganje otkupne cijene završeno je na Kalvariji; ali njezina primjena nije niti započela još pedeset dana. Tri dana je naš Otkupitelj bio mrtav – uskrsnuo je trećeg dana. Zatim je četrdeset dana bio s učenicima, pojavljujući se povremeno radi njihove pouke. Zatim je uzašao na visinu, tamo „da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas,” i odmah na pedeseti dan, na Pedeseticu, počelo je izlivanje Svetoga Duha na Božje vjerne i posvećene slugе i sluškinje.

Pedesetnica je bila dokaz da je naš proslavljeni Gospodin primijenio zaslugu svoje žrtve, primijenio svoju krv kao našu otkupninu. Pedesetnica je stoga bila dokaz da je Crkva bila otkupljena – da je veće škropljenje njegove krvi od strane našeg velikog

Prvosvećenika na Prijestolju Milosrđa, ili Pomirilištu, „za nas” bilo izvršeno, i da je to bilo zadovoljavajuće za Pravdu, i da su naši grijesi poništeni. Nakon toga je Veliki svećenik odmah započeo svoj sekundarni prinos svojih „udova” – „živih žrtava, svetih i Bogu prihvatljivih”. (Rim. 12:1.) Ovo je u tipu predstavljeno ubijanjem „jarca Gospodnjeg” – „jarca žrtve za grijeh koja je za narod.” – Lev 16:15.

Otkupna cijena je sva otišla za pomirenje naših grijeha kada se veliki Veliki svećenik pojavio „za nas.” Ta nas je otkupnina otkupila (1. Korinćanima 6:20); ali nije primijenjen za druge i blagoslovi nisu došli ni na druge. To je „za sve” (1. Tim 2,6), ali još nije tako primijenjeno.

Bila je potrebna sva ta zasluga ili cijena otkupnine da bi se izvršilo pomirenje za naše grijehе – jer je tako primijenjeno. Bilo bi potrebno sve za oslobađanje čak i jednog čovjeka. To je zato što je kazna ili osuda na smrt izrečena „svim ljudima na osudu,” zbog prijestupa ili grijeha jednog čovjeka, smrt jednog čovjeka može se primijeniti za oslobađanje više od jednog čovjeka od osude. Ali bez obzira na broj za koji se traži, potrebno je sve kako bi se izvršilo oslobađanje od osude.

Dakle, onda, Veliki svećenik, primijenivši cijelu otkupnu cijenu „za nas,” „u našu korist” (Heb 9:24), za mane ili osudu onih koji su sada prihvaćeni kao njegovi udovi i njegova kuća – kućanstvo vjere – slijedi da on sada nema zasluga koja preostaje da se

primjeni na svijet. Otkupna cijena koja je bila dovoljna za jednog čovjeka ili za sve ljude primjenjivala se samo „za nas”, „za naše grijehе.”

Što je onda nada svijeta?

Ah, to nije zaboravljeno u Božanskoj namjeri, i u dogledno vrijeme bit će otkupljeno – „dragocjena krv,” cijena otkupnine, bit će primijenjena na Prijestolju milosti za grijehе svih ljudi! Tada će se Duh Sveti izliti na svako tijelo.

Što! Hoće li Crkva platiti otkupnu cijenu za svijet?

Ne nipošto! Božanska je priprema da u svemu on [Isus] treba imati prvenstvo. Isusova je zasluga, kao što smo vidjeli, sada u potpunosti upotrijebljena – pripisana nama koji pripadamo kućanstvu vjere, za naše opravdanje vjerom. Smatra se da posjedujemo zemaljska prava i život koje je Adam izgubio, a Isus otkupio. Ali ovo uračunavanje ili opravdanje potvrđeno nam je od Boga začecem Duhom Svetim u novu prirodu samo zbog našeg zavjeta posvećenja Gospodinu da ćemo položiti svoje živote, žrtvujući sve one zemaljske interese i prava kao što je on učinio – hodajući njegovim stopama, kršteni u njegovu smrt, ispijajući njegovu čašu sramote – sudjelujući s našom Glavom u „krv Novog saveza,” po kojemu će kao ostavština ili Zavjet blagoslov otkupne cijene u dogledno vrijeme biti ostavljen prirodnom Izraelu – uz uvjet da cijelo čovječanstvo može biti blagoslovljeno postajući pravim Izraelcima na ljudskoj razini restitucije – Abrahamsko zemaljsko potomstvo – kao pijesak morskog od mnoštva.

Imajte na umu, dakle, da je jedna otkupna cijena, koju je naš Gospodin položio na Kalvariji, sva plaćena pravdi „u našu korist,” „za nas,” kao što je bilo potvrđeno na Pedesetnicu i otkako je, Duh Sveti na Slugama i sluškinjama Gospodnjim. Imajte na umu također da sva prava na restituciju koja sada koristimo kao dionici u žrtvi našeg Gospodina moraju biti predana Pravdi prije nego što Veliki Prvosvećenik može ponovno prikazati tu istu cijenu otkupnine u ime svijeta, pod uvjetima Novog saveza.

„Svi ćete umrijeti kao ljudi”, ili poput ljudi, piše Gospodin preko Proroka. (Psalam 82:7.) Postoje tri klase razvijene pod Božjim izvornim Savezom s Abrahamom – Milosni ili Sarin savez. (I.) „Malo stado” podsvećenika – članovi Tijela Velikog svećenika. Ovi pate s njim, dijeleći „njegovu smrt,” „njegov kalež”, „kršteni u njegovu smrt”. (II.) „Velika gomila,” koja je posvećena u smrt i začeta od Duha, ali koja je „zbog straha od smrti cijeli život bila podvrgnuta ropstvu.” Oni moraju umrijeti, ali ne kao dijelovi Kristova Tijela, ne kao dijelovi njegove žrtve. Moraju trpjeti „uništenje tijela, da duh (nova narav) bude spašen u dan Gospodina Isusa.” (III.) Oni koji se svojevrijedno okrenu i odbace svoje posvećenje žrtvi moraju umrijeti drugom smrću. Njih opisuje sv. Pavao kao da se s prezirom odnose prema onome koji je platio njihovu otkupninu i prihvatio ih kao svoje članove, posvećujući ih odvojeno kao svoje sužrtvovnike i sudionike njegove slave u vezi s velikim djelom posredovanja Novoga saveza, pod kojim će Izrael i svijet biti blagoslovljeni. – Heb 10:29.

Sve ove tri klase, sve čije je opravdanje i žrtvu posvećenja prihvatio Gospodin – kao što je dokazano njihovim primanjem Svetog Duha kao njegove slugе i sluškinje – svi oni moraju umrijeti prije nego što Novi savez s Izraelom i čovječanstvom bude zapečaćen. Oni moraju položiti svo zemaljsko opravdanje i zemaljska prava, zauvijek, prije nego što se jedina otkupna cijena može vratiti u ruke Pravde na zaslugu Velikog svećenika, da se on time može pojaviti u prisutnosti Božjoj da izvrši pomirenje s njegovom otkupninom za grijehе svih ljudi. Zatim, na kraju ovog doba i na početku Milenija, naš Gospodin, koji je kao čovjek Krist Isus dao sebe kao otkupninu – cijenu za sve, predstaviti će tu cijenu „za sve.” Stoga je „on pomirnica [iskupitelj – Strongov leksikon] za naše grijehе [grijehе Crkve], i ne samo za naše, nego i za grijehе cijeloga svijeta.” (I. Ivanova 2:2.) Okajanja su odvojena i različita, ali jedna žrtva, dovršena na Kalvariji, otkupna je cijena po kojoj se oba iskupljenja trebaju izvršiti.

